

Vorbij de grens

Drenthe is niet bepaald een exotische vakantieplaats. En zeker niet als je het vergelijkt met de verre reizen die mijn klasgenoten altijd maakten: Hawaï, Australië, Thailand, Suriname, Zuid-Afrika. En de pechvogels wiens ouders geen advocaat, arts of bankdirecteur waren gingen met de auto naar Frankrijk of Italië. Wanneer ik vertelde dat ik op vakantie naar Drenthe ging keken klasgenoten me vaak vol medelijden aan. Maar ik had geen medelijden met mezelf. 'Je hoeft niet per se ver te reizen om mooie herinneringen te maken' zei mijn oma altijd en daar had ze gelijk in. De vakanties die ik bij mijn oma in Drenthe doorbracht behoren tot de mooiste herinneringen aan mijn jeugd.

Soms vraag ik me af waar in mijn jeugd het is misgegaan. Ik was altijd al wel anders maar ik was niet bang. Ik deed wat ik deed ook al wist ik dat ik er negatieve reacties van klasgenoten mee kon uitlokken. Pas toen ik me iets ging aantrekken van andere mensen begon ik angsten te ontwikkelen. Angst om te falen, angst om uitgelachen te worden, angst voor het onbekende, angst voor groepen... Angst om er niet bij te horen en altijd een buitenstaander te blijven maar tegelijkertijd angst om er juist wel bij te horen en om te moeten voldoen aan de eisen die aan me worden gesteld door de mensen om me heen. Het leven begon simpel maar er kwamen steeds meer hindernissen bij die ik moest nemen en uiteindelijk waren er zoveel hindernissen dat ik niet meer wist waar ik moest beginnen en maar gewoon stil bleef stil bleef staan.

De laatste keer dat ik hier was is zo'n tien jaar geleden. De eerste keer dat ik naar het buitenland op vakantie ging was na mijn eindexamen. We gingen met een grote groep naar Lloret de Mar. Waarom ik toen mee ben gevraagd is me nog steeds een groot raadsel. 'Hoe meer zielen hoe meer vreugd' zullen ze misschien gedacht hebben, zelfs als die zielen nog nooit een disco van binnen hebben gezien en liever goede literatuur consumeren dan alcohol. Mijn oma zei altijd: 'Lezen is ook een vorm van reizen' en daar had ze wederom gelijk in.

Ieder mens heeft een comfortzone. Als je in je comfortzone blijft leidt je een veilig leven maar volgens sommigen ook een saai en een beperkt leven. Volgens die mensen leef je het leven op z'n best als je af en toe uit je comfortzone gaat. Ik ben het daar nooit echt mee eens geweest. Waarom risico's nemen als je ook voor veiligheid kan kiezen? Maar op een gegeven moment werd mijn comfortzone zo klein dat ik me bijna nergens echt meer veilig kon voelen behalve op de bank met een boek. Ik durfde eigenlijk niet naar buiten, ik durfde de telefoon niet meer op te nemen, en ik had weinig sociale contacten want ik schaamde ook een beetje voor het leven dat ik leefde. Ik besloot dat het zo niet langer kon. Ik moest er op uit. Drenthe leek de beste keus, ik had me daar tenslotte altijd heel gelukkig gevoeld.

Desondanks moest ik veel angsten overwinnen om hier uiteindelijk te komen. Alleen al dat ik met het openbaar vervoer moest was voor mij een ware nachtmerrie. Na Lloret de Mar ben ik nooit meer naar het buitenland op vakantie geweest en de laatste vijf jaar ben ik zelfs amper verder gekomen dan de plaatselijke supermarkt, vijfhonderd meter verderop. Ik ben in Drenthe maar het voelt alsof ik aan het einde van de wereld ben. Mijn oma zei altijd: 'De verste reizen worden soms het dichtst bij huis gemaakt'. Misschien begrijp ik nu wat ze daarmee bedoelde.